

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **stěžovatele: Ing. V. S.**, zastoupen JUDr. Fedorem Chomčou, advokátem, se sídlem Lipová 7, Jablonec nad Nisou, a **dalšího účastníka: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 25. 6. 2003, č. j. 58 Ca 168/2002 - 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátovi JUDr. Fedoru Chomčovi, **se přiznává** odměna v částce 650 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení (dále jen „žalovaná“) ze dne 17. 10. 2002, č. xx, byl žalobci podle ustanovení § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), upraven od 8. 9. 2002 starobní důchod, jehož výše byla stanovena částkou 6629 Kč měsíčně. V odůvodnění žalovaná vysvětlila, že výše důchodu se skládá ze základní výměry ve výši 1310 Kč měsíčně a z procentní výměry. Procentní výměra se stanoví

procentní sazbou z výpočtového základu (dále jen „VPZ“), který činí 7708 Kč, přičemž jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 9124 Kč zjištěnému za roky 1986 - 2001. Procentní výměra důchodu ke dni vzniku nároku za 46 roků pojištění činí 69 % VPZ, což představuje 5319 Kč měsíčně. Takto vypočtená částka je vyšší než procentní výměra důchodu, pokud by byl vypočten podle zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, a činil by pouze 2901 Kč. Žalobci proto náleží procentní výměra ve výši 5319 Kč měsíčně. Dále žalovaná v odůvodnění uvedla, že tato úprava je důsledkem dodatečného zápočtu nově prokázaného vyměřovacího základu (výdělku), a že tímto rozhodnutím ruší své předchozí rozhodnutí ze dne 3. 10. 2002.

Opravným prostředkem ze dne 11. 11. 2002, považovaným podle ustanovení § 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), od 1. 1. 2003 za správní žalobu a doplněným k výzvě soudu podáním ze dne 6. 2. 2003 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2002. Žalobce uvedl, že byl podle jeho názoru poškozen co do stanovené výše, event. uplatněného právního důvodu (zákon o důchodovém pojištění) v části výroku před odůvodněním, dále napadal výši výpočtového základu, vyměřovacího základu, procentní výměry, stanovení rozhodného období a délku pojištění. Napadené rozhodnutí považoval žalobce za nezákonné nebo neústavní, protože nebyly zohledněny podstatné skutečnosti mající vliv na výši jeho starobního důchodu. Těmito podstatnými skutečnostmi mělo být především zohlednění jeho probíhajících soudních sporů. Uvedenými spory byly řešeny otázky sporného trvání pracovního poměru žalobce u N., a. s., v likvidaci, určení odměny za využití předmětu zlepšovacích návrhů a vynálezu, a s tím související náhrada škody a konečně spor vyplývající z nevydání osvědčení o složení odborné zkoušky Úřadem průmyslového vlastnictví a z omezení v činnosti Komorou patentových zástupců. Žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2002 zrušil, věc vrátil žalované k novému rozhodnutí a zároveň, aby vyslovil závazný právní názor, že v soudních řízeních uplatněné nároky je nutno pro výpočet starobního důchodu považovat za příjem roku 2001, nebo posoudí-li věc jinak, aby řízení přerušil do pravomocného skončení zmíněných sporů.

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, napadeným rozsudkem ze dne 25. 6. 2003, č. j. 58 Ca 168/2002 - 21, opravný prostředek proti rozhodnutí žalované zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Po zhodnocení provedených důkazů krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud vycházel z jediného žalobního důvodu, a to z namítané skutečnosti, že žalovaná rozhodla o nároku žalobce na starobní důchod, ačkoliv věděla, že některé doby pojištění jsou sporné a vedou se o nich soudní řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí dospěl krajský soud k závěru, že v souladu se zákonem č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), a se zákonem č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalovaná zahájila řízení na základě žádosti o důchod a postupovala správně, stanovíce dobu pojištění na základě v řízení prokázaných skutečností bez vyčkání na ukončení soudních sporů ohledně dalších dob pojištění. Krajský soud dále konstatoval, že v souladu s citovanými právními předpisy je správní orgán povinen přihlídnout a vycházet z rozhodnutí jiného orgánu, které může mít vliv na předmět řízení, vždy se však jedná o již vydané podkladové rozhodnutí či rozhodnutí o předběžné otázce. Správní orgán je povinen v řízení pokračovat a rozhodnout bez zbytečných průtahů, pouze výjimečně je možné řízení přerušit. Ustanovení § 83a zákona č. 582/1991 Sb. umožňuje přerušit pouze řízení o dávce podmíněné nepříznivým zdravotním stavem. Ustanovení § 29 správního

řádu umožňuje přerušit správní řízení bylo-li zahájeno řízení o předběžné otázce ve smyslu ustanovení § 40 správního řádu. Ve smyslu citovaného ustanovení je předběžnou otázkou otázka bez jejíhož objasnění nemůže správní orgán vydat rozhodnutí a přitom sám není k posouzení příslušný. Krajský soud v daném případě nepovažoval otázky řešené v žalobcem označených sporech za předběžné otázky ve smyslu citovaného ustanovení správního řádu, neboť jejich výsledek ještě bezprostředně neurčuje další dobu pojištění. Krajský soud proto uzavřel, že žalovaná mohla o nároku žalobce na starobní důchod rozhodnout s tím, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 155/1995, o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), umožňuje dodatečnou úpravu výměry důchodu v případě nových skutečností. Na základě takto učiněných závěrů krajský soud neprováděl dokazování obsahem spisů neskončených soudních sporů žalobce, neboť jejich obsah by na výsledku řízení nemohl mít vliv.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včas kasační stížnost, kterou výslovně uplatnil kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tvrzené námitky (jak níže uvedeno) však rovněž naplňují kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Argumentace obsažená v kasační stížnosti však mezi důvody zásadně nediferencuje, proto i Nejvyšší správní soud se dále zabývá kasační stížností souhrnně. Za jiných okolností by se musel nejprve vypořádat s naplněním kasačního důvodu podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a shledal-li by jeho naplnění a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, musel by rozsudek krajského soudu zrušit, aniž by se dále vypořádal s kasačním důvodem podle písm. a) citovaného ustanovení, neboť z povahy věci by to bylo již nadbytečné.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) vytýkal krajskému soudu, že nepřihlédl ke stěžovatelem navrženým důkazům o vedených soudních sporech, majících dle názoru stěžovatele vliv na přiznání důchodu za období od 8. 6. do 9. 9. 2002 a na výši vyměřovacího základu za období v roce 1993. V návaznosti na stěžovatelem navrhované důkazy krajský soud nepřijal návrh stěžovatele na přerušení řízení do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o nárocích stěžovatele v rámci jím vedených řízení. Stěžovatel se neztotožnil se závěrem krajského soudu, podle něž v případě nových skutečností lze dodatečně upravit výměru důchodu. Důvodem nesouhlasu stěžovatele je především skutečnost, že podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění lze důchod přiznat nejvýše tři roky nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na zvýšení důchodu. S ohledem na běžné průtahy v soudních řízeních pak v případě úspěchu stěžovatele v jím vedených sporech může dojít k poškození na jeho právech. Stěžovatel se proto domnívá, že rigorózní aplikace ustanovení § 29 za použití § 40 správního řádu při odmítnutí návrhu stěžovatele na přerušení řízení jej potenciálně krátí na jeho právu daném čl. 30 Listiny základních práv a svobod, a to v právu na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří. Stěžovatel proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ke kasační stížnosti uvedla, že souhlasí s napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, a proto vyjádření ke kasační stížnosti nepodává.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení předcházející jeho vydání v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost neshledal důvodnou.

Stěžovatel především namítá, že krajský soud nepřihlédl ke stěžovatelem navrženým důkazům o vedených soudních řízeních. Dále pak stěžovatel tvrdí, že nepřerušení řízení jej může v případě úspěchu v jím vedených sporech poškodit na jeho právech. Nejvyšší správní soud se proto zabýval posouzením otázky, zda skutečnosti, jež měly být navrženými důkazy prokázány mohly mít vliv na výsledek sporu, zda je jako takové bylo možno považovat za otázky předběžné pro účely správního řízení a zda tedy krajský soud neprovedením těchto důkazů pochybil.

Ve smyslu ustanovení § 15 zákona o důchodovém pojištění je výpočtovým základem pro výpočet dávky důchodového pojištění, tedy i starobního důchodu, osobní vyměřovací základ pojištěnce. Tím je podle § 16 téhož zákona měsíční průměr úhrnů ročních vyměřovacích základů pojištěnce za rozhodné období. Tento průměr se vypočte jako součin koeficientů 30,4167 a podílu úhrnu ročních vyměřovacích základů za rozhodné období a počtu kalendářních dnů připadajících na rozhodné období; jsou-li v rozhodném období vyloučené doby (odst. 4 - 6 téhož ustanovení), snižuje se o ně počet kalendářních dnů připadajících na rozhodné období. Vyměřovacím základem pojištěnce za dobu po 31. 12. 1995 je vyměřovací základ pro stanovení pojistného podle zvláštního zákona, jímž je zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Podle § 5 odst. 2 uvedeného zákona se do vyměřovacího základu zaměstnance zahrnují též příjmy zúčtované zaměstnanci organizací nebo malou organizací v souvislosti se zaměstnáním, které zakládá jeho účast na nemocenském pojištění a patří sem též náhrada mzdy s výjimkou náhrady mzdy při výkonu služby v ozbrojených silách a civilní služby a náhrady mzdy poskytované a dobu před vznikem nemocenského pojištění zaměstnance. Podle § 6 odst. 1 téhož zákona se rozhodným obdobím, z něhož se zjišťuje vyměřovací základ, rozumí kalendářní měsíc, za který se pojistné platí, pokud dále zákon nestanoví jinak.

Pojem tzv. příjmů zúčtovaných zaměstnanci organizací nebo malou organizací není v předpisech důchodového pojištění výslovně definován. Ze souvislostí právní úpravy je však nepochybné, že pod tímto pojmem je třeba rozumět takové plnění, jehož hodnota je zúčtována organizací a nebo malou organizací na příslušném účtu, nebo fondu jako náklad nebo úbytek prostředků a které bylo v zúčtovaném období zaměstnanci poskytnuto. Jedině takto charakterizované plnění je zúčtovaným příjmem a může se stát vyměřovacím základem pro odvod pojistného. Z citace výše uvedených ustanovení vyplývá, že náhrada mzdy se považuje za příjem v měsíci, za který byla zúčtována. V případě stěžovatele nelze zvažovat jinak, než že bude zúčtována pouze v případě úspěchu ve stěžovatelem vedených soudních

sporech a teprve po jejich ukončení. Teprve poté by mohly být odvedeny platby pojistného na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud v souladu se svojí předchozí judikaturou (rozsudek ze dne 17. 5. 2004, č. j. 5 Ads 60/2003 - 28) konstatuje, že případně později zúčtované částky (náhrady mzdy) nelze rozpočítat na jednotlivé měsíce a roky od okamžiku neplatného rozvázání pracovního poměru, neboť to citovaná zákonná ustanovení, zejména ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., neumožňují.

Dále je třeba vycházet z ustanovení § 11 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Podle tohoto ustanovení se za dobu pojištění uvedenou v odst. 1 písm. a) téhož zákona u osob uvedených v § 5 odst. 1 písm. a) - d) a písm. f) - l) a odst. 2 nepovažuje kalendářní měsíc, ve kterém nebyly dosaženy příjmy započitatelné do vyměřovacího základu pro stanovení

pojistného podle zvláštního zákona proto, že tyto osoby nevykonávaly činnost zakládající účast na pojištění ani nepobíraly dávky nemocenského pojištění nahrazující ušlý příjem. Pro zaměstnance z uvedeného vyplývá, že pokud se má jejich účast na důchodovém pojištění promítnout i do zápočtu doby pojištění, je třeba, aby jim byl podle ustanovení § 5 odst. 1 a 2 ve spojení s ustanovením § 6 odst. 1 zákona o pojistném zúčtován příjem z výdělečné činnosti za jednotlivé kalendářní měsíce, ve kterých byly tyto příjmy dosaženy. Uvedené ustanovení zákona o důchodovém pojištění nerozlišuje a tudíž nečiní právně relevantními důvody, pro které pojištěnec výdělečnou činnost nevykonával, stejně tak ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. hovoří pouze o rozhodném období, za které se pojistné platí a nezaobírá se otázkou, jaké období výdělečné činnosti vyměřovací základ pokrývá nebo by měl pokrývat. Platí tedy, že příjem z výdělečné činnosti je vyměřovacím základem pro placení pojistného v tom měsíci, za který byl zúčtován. V případě žádného ze stěžovatelem vedených (a namítaných) sporů však dosud zúčtován nebyl, a může se tak stát pouze v případě úspěchu stěžovatele v jím vedených sporech.

Je třeba uvést, že stěžovatel může doznat újmy na svých nárocích v několika směrech; jednak mu nebude započtena doba pojištění za období, kdy výdělečnou činnost nevykonával, byť nikoliv svým zaviněním, dále dosažený příjem nebude za jednotlivé kalendářní roky upraven koeficientem nárůstu všeobecného vyměřovacího základu a navíc případné náhrady mzdy mu budou zúčtovány a vyplaceny již mimo rozhodné období pro výpočet dávky důchodového pojištění. Je třeba konstatovat, že aplikace ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. a ustanovení § 5 a 6 zákona č. 589/1992 Sb. dopadá na stěžovatele s tvrdostí, kterou zákonodárce zřejmě nezamýšlel. Ve správním soudnictví je však možno poskytnout pojištěnci ochrany pouze před nezákonností rozhodnutí správního orgánu, nikoliv před tvrdostí zákona a z toho vyplývající stěžovatelem pocíťovanou nespravedlností.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že nápravy nelze dosáhnout ani předložením věci Ústavnímu soudu ČR s návrhem na zrušení předmětného ustanovení pro jeho rozpor s článkem 1 odst. 1 Ústavy a s článkem 30 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Článek 30 odst. 1 Listiny stanoví, že občané mají právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti v práci, jakož i při ztrátě živitele, v odst. 3 pak v podrobnostech odkazuje na zákon, tedy zákon o důchodovém pojištění. Ustanovení § 11 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. právo na hmotné zabezpečení ve stáří nenarušuje, pouze v něm nelze nalézt

řešení situace, kdy do práva pojištěnce bylo zasaženo jiným protiprávním úkonem. Tuto situaci zákon nepředvídá, což však nestačí k dovození závěru o jeho nesouladu s Ústavou či Listinou základních práv a svobod.

Obiter dictum Nejvyšší správní soud dodává, že vzhledem k takovýmto nepředvídaným případům je zde ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o provádění sociálního zabezpečení, které dává ministru práce a sociálních věcí oprávnění odstraňovat tvrdosti zákona. Přestože na odstranění tvrdosti zákona není právní nárok, jeví se při současné právní úpravě tento postup jako jediná možnost dosažení nápravy. Za situace, kdy sporná řízení stěžovatele dosud neskončila, a nelze tak v tomto okamžiku dovést, že stěžovatel byl na svých právech poškozen, nelze ovšem v jeho případě hovořit ani o tvrdosti v aplikaci zákona.

S ohledem na shora uvedené závěry je zřejmé, že výsledky soudních řízení vedených stěžovatelem nemohou rozhodnutí žalované ke dni 17. 10. 2002 a výpočet starobního důchodu stěžovatele k uvedenému datu věcně nijak ovlivnit. Proto nelze výsledky

těchto sporů považovat za rozhodnutí o předběžných otázkách, jejichž vyřešení by byl správní orgán nucen vyčkat a za tím účelem přerušit řízení. Lze tedy uzavřít, že krajský soud nepochybil, nepovažoval-li otázky řešené ve stěžovatelem vedených sporech za předběžné otázky ve smyslu ustanovení § 40 správního řádu, a nepřihlédl-li ke stěžovatelem navrhovaným důkazům o vedených soudních sporech.

V případě stěžovatelem tvrzených neskončených soudních sporů o určení odměny za využití předmětu zlepšovacích návrhů a vynálezu nutno vyjít z § 5 odst. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 589/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, podle něhož vyměřovacím základem zaměstnance je úhrn příjmů zúčtovaných mu organizací nebo malou organizací v souvislosti s výkonem zaměstnání, které zakládá účast na nemocenském pojištění, s výjimkou nezapočitatelných příjmů, jimiž jsou odměny vyplacené podle zákona o vynálezech, průmyslových vzorech a zlepšovacích návrzích. Již z tohoto důvodu nebylo proto třeba výsledky těchto řízení považovat za rozhodnutí o předběžných otázkách a řízení přerušit až do jejich vyřešení.

Stěžovateli byl k jeho žádosti podle ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s. v řízení o kasační stížnosti ustanoven usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 25. 8. 2003, č. j. 58 Ca 168/2002 - 35, zástupce JUDr. Fedor Chomča, advokát. Přes své zastoupení stěžovatel sám doplnil podáním ze dne 2. 4. 2004 kasační stížnost. S tímto doplněním v rámci podání uvedl, že jeho zástupce odmítl kasační stížnost dle pokynů stěžovatele doplnit a uvedl, že mu v rámci řízení o kasační stížnosti nebyla poskytnuta kvalifikovaná právní pomoc.

Nejvyšší správní soud k části stěžovatelova podání týkající se kasačních námitek nemohl přihlížet. Podání je datováno zcela zjevně po uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti (podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s., byť i za případného použití ustanovení § 106 odst. 3 s. ř. s.). Z důvodu plynutí času proto Nejvyšší správní soud k námitkám uplatněným podáním ze dne 2. 4. 2004 podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., za použití ustanovení § 106 odst. 2 a 3 s. ř. s. nepřihlížel.

V té souvislosti je nutné uvést, že podle ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel, který nemá sám právnické vzdělání, pro řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Stejně tak tomu je v projednávané věci, a stěžovatel je zastoupen ustanoveným advokátem. Citované ustanovení je v posuzovaném případě nutno interpretovat tak, že úkony adresované Nejvyššímu správnímu soudu v rámci řízení o kasační stížnosti mají být činěny primárně prostřednictvím právního zástupce, nikoliv účastníka samotného.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní ani námitku stěžovatele týkající se právní pomoci poskytované stěžovateli ustanoveným advokátem. Při posouzení postavení ustanoveného zástupce je nutno vycházet z ustanovení § 31 odst. 2 o. s. ř., za použití § 64 s. ř. s. Na základě citovaného ustanovení lze dospět k závěru, že vztah mezi účastníkem a jemu ustanoveným advokátem je obdobný vztahu mezi účastníkem a jím zvoleným advokátem. Některé odlišnosti lze nalézt např. ve způsobu ukončení právního zastoupení. Účastník, který udělil plnou moc advokátovi tuto může vypovědět i bez udání důvodu. V případě ustanoveného právního zástupce nevzniká právní vztah na základě právního úkonu - plné moci, ale na základě rozhodnutí soudu (ustanovení § 35 odst. 7 s. ř. s.). V případě nutnosti zproštění advokáta právního zastoupení v konkrétní věci je to opět soud, který před pravomocným ukončením věci může svým rozhodnutím rozhodnout o změně v osobě právního zástupce, příp. o úplném ukončení právního zastoupení. Zpravidla tak učiní

k návrhu účastníka, jemuž byl advokát ustanoven. Návrh musí být odůvodněný, v důvodech lze analogicky vycházet především z případů, kdy může vypovědět plnou moc advokát účastníku (zejm. podle ustanovení § 20 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů). Typicky se může jednat o situaci, kdy dojde k narušení nezbytné důvěry mezi účastníkem řízení a jemu ustanoveným advokátem. V daném případě stěžovatel, přes výhrady, které vůči osobě jemu ustanoveného advokáta vznesl, netvrdil skutečnosti, z nichž by soud mohl dovodit, že žádá o ustanovení advokáta jiného. Za situace, kdy je stěžovatel pro potřeby řízení o kasační stížnosti zastoupen ustanoveným advokátem, a neučinil ve vztahu k soudu úkon, z něhož by bylo zřejmé, že žádá o změnu ustanoveného advokáta (s uvedením důvodů proč tak činí), nelze se s tvrzením stěžovatele o neposkytnutí právní pomoci ztotožnit.

Z uvedených důvodů kasační stížnost stěžovatele nebyla v projednávané věci shledána důvodnou, a proto nezbylo, než ve smyslu ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítnout.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s.

Odměna advokáta ustanoveného podle § 35 odst. 7 s. ř. s. k žádosti stěžovatele usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, byla stanovena podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), za dva úkony právní služby po 250 Kč, výše náhrady hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 75 Kč.

Po u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2004

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu